

Jsme Ema Stracená, Matěj Mataše a Michal Macháček a jsme žáci ZŠ v Košťanech. Dnes vám chceme představit člověka, který žije od dětství v Košťanech a mnoho tady zažil. Možná, že ho znáte i jako bývalého místostarostu. Jmenuje se Jaroslav Trsek.

Několikrát jsme se s ním sešli, aby nám svůj životní příběh odvyprávěl. Přišel mezi nás milý a příjemný člověk, který si toho hodně pamatuje a umí o tom dobře vyprávět. Něco málo z jeho zážitků jsme připravili i pro vás.

Bude chodit?

Když se v 6 letech propadl do záparu, měl ošklivě popálené obě nohy a vypadalo to docela špatně. Několikrát ho operovali, hodně to bolelo, ležel dlouhé týdny v nemocnici. „Já jsem strach tehdy neměl, byl jsem moc malý a moc jsem si všechno neuvědomoval, ale rodiče prožívali opravdu velký strach, jestli vůbec budu chodit a jak..“

Mířily na mě samopaly

V roce 1968 mu bylo 18 let a s otcem pracoval v Teplicích. O 21. srpnu mluví jako o šoku.

„Matka nás s otcem brzo ráno budila se slovy: bude válka, létají letadla, jsou tady vojáci. Otec pustil rádio a říkal: to je nějaká divná hra...“

Ruské vojáky viděl poprvé v Košťanech, s kamarády jim schválně ukazovali špatně směr, oni párkrát vystřelili, ne že by stříleli po nich, ale tehdy se jejich samopalů začal trochu bát. Opravdový strach zažil o několik dní později.

„Vraceli jsme se s otcem z chaty u Nového Boru. V lese za Cvikovem nás zastavili ruští vojáci. Stáli kolem auta, mířili na nás samopaly a donutili nás vystoupit a lehnout si na zem.“

Dodneška nevím co a proč, najednou stejně rychle zmizeli. Tehdy jsem měl opravdu strach.“

Přihláška do KSČ

V roce 1976 mu bylo v podniku, kde pracoval, nabídnuto členství v KSČ. Byl překvapený, vyrůstal v antikomunistické rodině, své názory říkal nahlas, nevzali ho ani do mládežnické organizace. Přihlášku roztrhal a vstoupit odmítl. I přesto, že mu říkali, že tohle rozhodnutí poznamená život jeho, jeho blízkých. V práci mu říkali, že zničil celou rodinu. Měl obavy, jak rodinu uživí. Brzy zjistil, že ty obavy byly oprávněné, v podniku mu řekli, že pro něj nemají práci. Určitě to neví, ale myslí si, že za něj někdo přimluvil a on mohl zůstat.

Sám říká: „Nikdy bych tam nevstoupil. Antipatie jsem měl v sobě z rodiny. Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, co by se stalo, kdybych tam vstoupil. A taky nelituju toho, že jsem to neudělal.“

Ekologický týden 11. 11. – 17. 11. 1989

Když tady u nás na severu vznikly demonstrace kvůli ovzduší, začal mít pocit, že se něco zásadního mění.

„Demonstrace byly v Teplicích tři, s manželkou jsme se zúčastnili dvou. Ta v sobotu 11. listopadu nebyla proti režimu, proti komunistům, lidi se opravdu bouřili kvůli špatnému ovzduší. Policajti na nás stříkali, tam nás teda ještě vzali hákem. To 17. listopadu byla velká demonstrace na Zimním stadionu a tam už jsem to cítil. Student z Prahy nám vyprávěl o tom, co se děje v Praze. Byla o tom velká diskuse a já si říkal, že soudruhům hoří koudel u zadku, když už nás poslouchají a když už se s námi baví. Říkal jsem si, něco se děje. Chtěli jsme

s manželkou do Prahy, na Letnou, ale nedostali jsme se z Teplic. Policejní auta zahradila silnici u Velemína a dál to nešlo. Až později jsem se dozvěděl, že připraveny byly i tři policejní autobusy...“

Klid před bouří

Rok 1989 znamenal velkou změnu v jeho životě.

„Cítili jsme se trošku dospělejší, byli jsme šťastní. Cítili jsme euforii, ale zároveň obavy a strach. Začali jsme být aktivní, s manželkou jsme spoluzakládali OF. Košťany byla vždycky spíš komunistická obec, nás, kteří jsme prosazovali změny, bylo jen pár. Většinou bylo v obci ticho, takový klid před bouří. Ukazovalo se, kdo je kdo, a někdy to bylo velké překvapení.“

V Košťanech ze začátku žádné velké změny nebyly.

Převzetí úřadu

V roce 1990 se konaly volby a v Košťanech vyhrálo hnutí OF. Měli vizi, jak Košťany změnit, on, jeho manželka a pár kamarádů. Paní Trsková byla zvolená starostkou a její muž se rozhodl jí ve všem pomáhat a stát při ní.

„Nevěděli jsme, co máme přesně dělat, žena byla zdravotní sestra, já automechanik, o tom, jak řídit město jsme nevěděli nic. Nejdřív jsme ale museli převzít městský úřad. My nově zvolení jsme tam přišli, staré vedení sedělo kolem stolu, předseda v čele. U zdi stálo několik židlí, na ně ukázali a řekli: tady si zatím sedněte, no a do mě vjel vztek. Máte 5 minut na to, abyste vypadli. Od stolu se ozvalo tak si to sežerte, klíče od úřadu proletěly kolem nás a otevřenými dveřmi přistály na schodech. Hned za nimi pak po schodech pospíchali i všichni ti minulé.“

20 let práce pro Košťany

Za první čtyři roky se udělala spousta práce. Začali vytvářet plány, jak by Košťany mohly vypadat, začalo tady podnikání. Došlo k úpravám ve městě, mnohdy těžce prosazovaným proti nevíli většiny obyvatel. To, že se řada věcí podařila, je především zásluhou paní starostky, která ty velké změny dokázala prosadit, a manžel jí ve všem podporoval.

Po následujících prohraných volbách už byli chytřejší, měli více zkušeností, lépe se připravili a do dalších voleb šli jako ODS. Volby s převahou vyhráli. Tentokrát už věděli, co chtějí. Byli dobrý tým, pan Trsek se stal místostarostou, ve funkci strávil 2 volební období.

„V žádném případě nelituju toho, že jsem se angažoval. Mám z toho dobrý pocit. Možná se dalo udělat i víc. Jsem spokojený, že mě v Košťanech zdraví mladí i staří.“

Asi jsem takovej..

Často se stává, že se člověku postaví do cesty překážka, a on neví jak dál. Náš pamětník žádnou překážku v životě nepodlezl, neobešel, nedal se před ní na ústup. Nebál se vystoupit z davu, být v první řadě,

„Několikrát v životě jsem byl v situaci, kdy jsem nevěděl, co bude dál. Jsem rád zato, jak jsem se rozhodl, nic bych neměnil, všeobecně bych udělal stejně. Asi jsem takovej.“

Na závěr vyjádřil pan Trsek svoje přání: „Přál bych si, aby Košťany byly čím dál větší a hezčí.“

A nám mladým vzkazuje: „Nebojte se, nenechte si nic líbit, ale nebudte drzí a važte si rad starších.“